

TREDJE SÖNDAGEN EFTER EPIFANIA

DOMINICA TERTIA POST EPIPHANIAM

Introitus Ps 53, Gt 2 Kon 5:1-14, Ep Rom 12:16-21, Ev Matt 8:1-13

Låt komma, Gud, till oss ditt Ord, det heliga och klara, låt det i mörkret på vår jord, en ledare oss vara, att vi ej vilse fara. Därom ber vi i Jesu namn, bör oss milde Herre Gud.

När Jesus hade avslutat bergspredikan och gick ner från berget, då möter vi honom i dagens evangelie- och predikotext, där han möter en dystert verklighet. Mycket folk följde honom, och se, där fanns både en man som led av spetälska och en romersk officer (alltså en icke-jude, en hedning) vars tjänare hade blivit förlamad av en sjukdom Två människor i plågor och lidande! För dem fanns ingen mänsklig hjälp att få. Inte heller Lukas som var läkare hade haft någon bot att ge. Men de gjorde som i Psaltaren 107: *"De ropade till Herren i sin nöd"*. Vi säger då först:

SJUKDOMAR OCH LIDANDE ÄR EN FÖLJD AV SYNDENS VERKLIGHET

Sjukdomar är inget isolerat fenomen, de vittnar om en dystert sanning: Till följd av syndafallet är människan, och hela skapelsen, lagd under förgängelsen. De vittnar om vår dödlighet, ja varje sjukdom är i sig ett dödens förebud. Sjukdomar och lidanden kan drabba alla människor, i alla åldrar, och det är alltså synden som är den yttersta orsaken till detta. Men, märk väl: detta får vi inte uppfatta så, att den som drabbats av ett svårare lidande vore en värre syndare än andra. Jesus frågar, i Lukas 13, om de galiléer vilkas blod Pilatus blandade med deras offer eller de 18 som omkom när tornet i Siloam rasade – om dessa var större syndare än andra galileer och jerusalemiter, eftersom detta hände dem. Så menade nog judarna att det var, men så förhåller det sig inte säger Jesus med eftertryck. Vi ska i det enskilda fallet inte försöka läsa in något direkt samband mellan synd och lidande. Vi är alla underkastade sjukdomar och olyckor och lidande och död, eftersom vi alla är syndare.

Men vi säger vidare:

JESUS HAR LÅKEDOM MOT SYNDEN – OCH DESS FÖLJDER OCH BIVERKNINGAR

"Jesus vandrade omkring i hela Galileen och undervisade i deras synagogor och predikade evangeliet om riket och botade alla slags sjukdomar och krämpor bland folket. Ryktet om honom gick ut över hela Syrien, och man förde till honom alla som led av olika slags sjukdomar och plågor, besatta, månadsjuka och lama, och han botade dem." (Matt 4) Hans helande verksamhet omfattade både det eviga och det timliga, både själens och kroppens behov. Skriften ser inget motsatsförhållande mellan dessa två, ingen dualistisk motsättning mellan det andliga och det materiella. Båda sidorna är Guds goda skapelse och föremål för hans faderliga omsorg.

Här var alltså en spetälsk man som i sitt elände vände sig till Jesus, och på samma sätt gjorde den romerske officeren. Herren Jesus, han som har kommit för att läka och hela det sargade, han som har medlidande med oss i vår svaghet, han som förbarmar sig över oss i vår skröplighet, han botar den spetälske. Men hur går han tillväga? *"Han räckte ut handen och rörde vid honom och sa: Jag vill. Bli ren!"* Här sker verkligheten som det står skrivet: *"Herrens bögra hand gör mäktiga ting."* (Ps 118) Ty Jesu händer är den Allsmäktige Gudens händer, som rör vid de sjuka och gör mäktiga ting. Men dessa händer är mer än så, de är också de händer som ska genomborras för våra överträdelsers skull. Därför är det inte den dömande allmakten, den helighet som förbränner allt orent utan den frälsande, helande och återupprättande allmakten som rör vid honom och befriar honom från sjukdomens elände. Officerens tjänare däremot kom ju inte i personlig kontakt med Jesus, men i det fallet talade han ett allmaktsord, och tjänaren blev frisk i samma stund. Dessa två, den spetälske och officeren, kan med gott skäl sägas personifiera tron och trons natur. De var båda kultiskt ore

och därmed ställda utanför Guds folks gemenskap. Men tron är inte ängslig och tillbakadragen, den är till sin natur oförvägen och tränger sig på. Trots att de är väl medvetna om sin ovärdighet vänder de sig oförskräckt till Jesus – och de väntar sig allt gott från honom. Se, sådan är tron, den låter sig inte hindras, den tränger sig fram till Jesus med en fast förtröstan att: min hjälp kommer från Jesus, han som är syndares Frälsare. Jesus visar sig således vara den Gode Herden och den Store Läkaren som har omsorg om *hela* vårt liv, i andligt såväl som timligt avseende. Och ändå kanske vi alltför ofta tappar bort och glömmet våra sjuka, de som istället för att få vara med i högtidsförsamlingen och fira Herrens sköna gudstjänst ligger på sin sjukbädd, kanske i feber och plågor. Jesus har ju lärt oss att vi får, ja att vi *ska* kasta alla våra bekymmer på Herren. Då ska vi inte glömma att vi, lika väl som de sjuka i evangelierna, får komma till Jesus med alla våra sjukdomar och allt vårt kroppsliga lidande. Borde vi inte göra mer bruk av förbönen för "*alla sjuka och lidande*", så att det kunde kännas naturligt för den som ligger sjuk att begära personlig förbön i gudstjänsten, med eller utan namns nämnande.

I SJUKDOMAR OCH LIDANDE MÖTER VI ÄVEN DEN FÖRDOLDE GUDEN

Hebreerbrevet lär oss att Jesus Kristus är densamme igår och idag och i all evighet. Och det är för oss en stor tröst i all vår skröplighet. Sjukdomar och lidanden och sorger kan drabba vem som helst av oss, i alla åldrar, som ett vittnesbörd om vår dödlighet. Då kan det vara lätt att tappa sin frimodighet. Samvetet kanske anklagar dig, och gamla synder gör sig påmind. Då kommer anfäktelser. Vi vet dock att Jesus är den Store Läkaren även för oss den dag som i dag är, och vi med förtröstan får ropa till honom i all vår nöd. Men här kommer det som vi kan stå frågande inför och inte kan förstå: Alla blir inte helade, somliga får bli kvar länge i sin sjukdom och blir kanske aldrig helt återställda, och det är inte säkert att vi, du eller jag, får den bot och det tillfrisknande vi förväntar oss. Aposteln Paulus t.ex. blev inte befriad ifrån sin sjukdom. Ofta står vi frågande inför det som drabbar oss, och många gånger får vi i detta livet aldrig något svar på våra "varför?". Gud har uppenbarat sig för oss i sitt Ord, men han har också vägar och handlande som han inte har uppenbarat, och då är det fördolt för oss. Där är han Den Fördolde Guden – men även då är han *Fader vår som är i himmelen*. När sjukdom och lidande trycker oss, då gäller det att försöka att inte lyssna till våra känslor utan att lyssna till vad Gud säger i sitt Ord, i det som han har uppenbarat. Om och när Gud lägger ett tungt och plågsamt kors på dig, så är detta *inte* ett tecken på att han överger dig och att du inte längre är eller får vara ett Guds barn. Det svåra som drabbar dig är *inte* straffet för dina synder. Straffet för dina synder, och mina, blev för länge, länge sedan, för 2000 år sedan lagt på en Annan i ditt ställe, och "Gud kommer aldrig, aldrig mer ihåg det som så tungt en gång på Sonen låg" – som vi sjunger i en psalm (Luthersk Psalmbok 805).

Vi säger slutligen:

GUD SÄNDER OSS DESSA PRÖVNINGAR MED VÅRT EVIGA VÅL FÖR ÖGONEN

Det är en prövning och en hälsosam tuktan Gud ibland lägger på oss – stanna upp och betänk vem du är inför Gud. När han en längre tid har gett oss glädje och lycka och framgång frestas vi lätt att tänka: Min egen hand har hjälpt mig till detta. Därför måste han ibland lägga ett kors på oss och lära oss att ta emot liv och hälsa och allt som goda gåvor ur hans hand, så att till fulla inser vad det innebär då vi ber: *Vårt dagliga bröd giv oss idag*. Alla drabbas vi någon gång av sjukdom och lidande, det må vara lättare eller svårare, kanske influensan har slagit till eller kanske något betydligt allvarligare. För oss kristna är detta inte bara ett dystert elände – det är en påminnelse om vår dödlighet, att en dag kommer den sista sjukdomen. Och när den stunden kommer då vi ska läggas på vår sista sjukbädd – efter en längre eller kortare tids sjukdom, eller helt plötsligt genom en olycka – då är det för Jesu lärjungar inte det hopplösa slutet, utan tvärtom den hoppfulla början, för då är det för alltid slut med syndens härjningar i vår dödliga kropp, och när vi på den sista och yttersta dagen får höra Människosönens allmaktsröst bjuda oss att stå upp ur gravens mörker, då ska vår kropp uppstå förhärligad och lik Kristi kropp. Men redan här på jorden har vi fått del av Kristi kropp och blod – vid Herrens nattvardsbord, det kallas Odödlighetens Läkemedel, en försmak av den stora nattvarden i himmelen. Amen. Kom snart Herre Jesus!